

Vrijwilliger, jij schittert altijd

Covid-19, altijd die Covid weer. Bubbels, mondkmaskers, afstand houden, liefst zo ver mogelijk van elkaar vandaan blijven. Digitaal werken, vergaderen, vanuit je kamer steeds weer naar dat scherm turen. Dagen, weken, maanden na elkaar.

Ik voel me al lange tijd als een half buitenaards wezen, zittend in mijn teletijdcabine, weg van gewone sociale contacten, weg van echt menselijk leven. Goed dat mijn katten zich weinig aantrekken van de regels en restricties, binnen en buiten rennen en met hun hele gewicht op het toetsenbord komen rusten.

Vrijwilligers waren en zijn heel deze tijd de mensen met lef, de moedigen die smartphone en computer laten liggen om voor hun zaak te blijven gaan: verzorgen, organiseren, vergaderen, zoeken naar manieren om de kas die smeekt naar geld, te spijzen, vooruit te gaan.

De vrijwilliger breekt uit de eigen cocon, neemt risico's en blijft aan de gang zoals de sterren aan de hemel, die staan ook elke nacht paraat, alsof ze de plicht voelen de hemel te verlichten en op te vrolijken wat er ook gebeurt. De sterrenhemel is er gewoon altijd, ook al zie je hem niet altijd.

Hetzelfde kan je zeggen over de vrijwilliger, die staat er gewoon ook altijd, zal actief blijven ongeacht welke drempels en obstakels die ook moet overwinnen.

Ik heb trouwens iets ontdekt, beste vrijwilliger die ik langs deze weg uitdrukkelijk, stevig en oprecht wil danken, en wel heel toevallig. Het was namelijk mijn kat die me erop attendeerde, toen ze die avond, het was al aardedonker buiten, de tuin insprong, ostentatief in het midden van het grasperk bleef zitten en weigerde terug te komen.

'Kat, naar binnen' riep ik, maar ze bewoog niet. 'Katje, kom, kom poes.' Geen reactie behalve deze: ze mi-auwde met platgeknepen stemmetje alsof ze hulp nodig had (de dramaqueen) dus ik stapte buiten en was getuige van wat er zich in de lucht afspeelde.

De hemel zag er anders uit dan gewoonlijk. Absoluut. Wat een ontdekking!

Ik zag grote sterren, kleine sterren, vallende sterren. De planeten cirkelden naar gewoonte rond, de melkwegstelsels waren er, de maan glimlachte, ik zag de Grote Beer maar kon de Kleine Beer niet vinden.

Dat komt, beste vrijwilliger, omdat ik daar en toen een nieuwe constellatie aan het firmament ontdekte, een fel oplichtende en onmiskenbare V.

Ze wordt gevormd door een aaneenrijging van grote, onontdekte sterren die elk een sector van het vrijwilligerswerk uitbeelden, aan elkaar verbonden met een flinterdunne blinkende ragdraad bezet met diamanten. Daarmee vorm je de Verbindende Vrijwilliger, zonder twijfel.

Het klopt gewoon. Vrijwilligers zijn de lichtpunten, altijd en overal, in gewone, in zware tijden. En bescheiden als altijd, ze fonkelen en schitteren op die onbereikbare hoogte, onopvallend, behalve voor wie hen ziet.

Dat is niet moeilijk, stap bij duisternis naar buiten, knik met je hoofd naar boven en geniet gewoon van wat er zich afspeelt boven je hoofd: een mooi schouwspel van fonkeling, glinstering, herkenbaarheid, zekerheid.

Jij, beste vrijwilliger, maakt daar deel van uit. Op 5 december garandeer ik je heldere lucht, dan kan je gaan ontdekken welke superster jij bent.

Dank voor de inzet, vrijwilliger. Geniet van je engagement, van de waardering. Van je ster.

Eva Hambach